

Dr. Vekerdy Tamás: Ötévesen nem angolul kell tanulni, hanem...

“Ötévesen nem angolul kell tanulni, hanem rohangálni az udvaron, a friss levegőn, látszólag céltalanul, mert attól fejlődik az agyuk. Gilisztát fogdosni, bodobácsot gyűjteni, sarazni és koszosnak lenni, rettenetesen koszosnak. Csúszni-mászni, bunkert építeni. Világgá menni.

Nem elhinni, hogy alig tizennégy évesen eldőlt minden, hanem kipróbálni lehetőleg mindent, amire lehetőség van. A frászt hozni a szülőkre, hogy nem lesz belőlünk semmi, hogy csak úgy lézengünk. Odaállni a harmadik generációs értelmiségi családban a zongora mellé és kijelenteni, hogy az asztalos szakmát választottuk.

Mert valaki nem az lesz, akinek van érettségije, hanem az, aki dolgozik. Aki munkát fektet valamibe, amihez van kedve, tehetsége, szorgalma. Aki elhivatott és a munkájának jó szakemberévé válik, legyen ács, bádogos vagy bognár. És ha elsőre nem jó szakmát választottunk, akkor legyen bátorságunk tovább állni, mert nem befejezni kell, amit elkezdtünk, hanem bátran változtatni.”

2017-07-14 Forrás: [Facebook](#)

Vekerdy Tamás 10 legfontosabb

gyermeknevelési tanácsa szülőknek

Lássuk tízpontos gyermeknevelési tanácsát!

1. Ismerd meg gyermeked és szeresd!

Ahhoz, hogy csemetéd minél hatékonyabban tudd segíteni életútján, első feladatod, hogy minél jobban ismerd meg őt. Ne a saját görbe tükrödön keresztül, nem úgy, hogy saját álmaidat, elvárásaidat aggatod rá, hanem azzal, hogy szereted és figyelemmel kíséred, ott

vagy mellette és figyelsz rá. Az a gyerek érzi jól magát a bőrében, akit elfogadnak olyannak, amilyen ő valójában. „A nevelésnek két nagy lehetősége van: legyél, aki vagy, és én ebben támogatni foglak; vagy legyél, akivé én akarlak tenni.”

2. Adj neki boldog gyermekkort!

Már szinte klasszikusnak számít az a Vekerdy Tamás szájából elhangzott mondat, miszerint „nem az teljesít igazán jól a felnőtt életben, akit már gyermekkorában is kemény, versengő, taposó körülmények között neveltek, hanem az, aki gyermekkorában jól érezhette magát a bőrében, érzelmi biztonságban nevelkedett, önbizalmát megerősítették, nem hagyva, hogy a külvilág tévesen értelmezett, fölösleges követelményekkel túl korán megtörje.” „...minden azon múlik, hogyan telt az első hat-hét év. A gyerek érzelmi biztonságban van-e? Vagyis marhaskodtak-e vele, dögönyözték-e, csiklandozták-e, mondtak-e neki mondókákat, énekeltek-e neki stb. Megtanult-e személyes érzelmeket kapni, elfogadni és viszonzni.

Aki ezt tudja, az védve megy be az iskolába, aztán később a kamaszkorba.” – állítja a szakember. „A gyerek életkoronként is változik. A kisgyerekeknek a legfontosabb tevékenység a szabad és nem a fejlesztő játék. Mindennap kellene mesélni neki, hogy ne a tévéből tanulja a beszédet. Emellett napi négy-öt óra futkározásra, üvöltözésre lenne szüksége még akkor is, amikor iskolába kerül. Egy göttingeni felmérés szerint a gyerekeink katasztrofálisan keveset mozognak, nem másznak fára, nem billegnek pallón, nem ugrálnak patak felett, ezért bizonyos agyi pályák sorvadtan alakulnak ki.

Rengeteg a beszédhibás, mert a beszéd is a mozgásból fejlődik. Azt a kérdést kell feltenni, hogy vajon a gyermekeink olyan körülmények között élnek-e, ami az életkorukhoz szabott. Vajon hagyjuk-e kamasz gyermekeinket ábrándozni, merengeni, heverészni. Mert a kamasz fiziológiás lustaságban szenved. Ezt régen ösztönösen tudták, ma már tudományosan is bebizonyították, mégis olyan az iskolarendszer, ami azt mondja: hozd a maximumot, ezen múlik a továbbtanulásod.”

3. Tápláld az önbizalmát!

Gondolj csak bele, még felnőttként is mennyire fontos, hogy legyen valaki, aki hisz benned, elfogad olyannak, amilyen vagy, a hibáiddal együtt! Gyerekként ez még inkább így van. A kemény, hideg, értékbecslő tekintet, a kritika a kisgyereket letöri és egyáltalán nem segíti teljesítménye növelésében, sőt! Szülőként leginkább azon kellene fáradoznod, hogy gyermekedben kiépítsd és megszilárdítsd azt a meggyőződést, hogy ő is valaki, akinek a véleménye értékes, akinek számítanak és kompetensek lehetnek a döntései.

4. Ne százalékkold le!

Vekerdy arra buzdít, hogy még ha a tanár 65 vagy akár 75%-osnak is tartja csemetédet, te továbbra is úgy tekintsd rá, mint egy 100%-osra. Ne hidd el, hogy gyengék a képességei! „Tényleg elhiszi a szülő az iskolának, hogy a nyolc intelligencia készségből csak az az egy fontos, ráadásul annak az egynek a tíz faktorából csak az a kettő fontos az életben, amit az iskola mér? Hát ne higgyük el!

A gyerekeknek azt kell éreznie, hogy a családjá teljes érzelmi biztonságot ad, nem az iskolai teljesítmény szerint ítéli meg és megvédi, amikor szükséges. Ha beírást hoz, mert a

„szünetben szaladgált”, akkor egyszerűen alá kell írni, mert ez egy marhaság, mégis, mi mást csinálna.” – tanácsolja a szakember.

Tekints gyermekedre a legnagyobb pozitív elfogultsággal és egy gyengébb iskolai indulás se törje meg a gyermekedbe vetett hitedet! A gyerekeknek az lenne az ideális, ha lassú, saját tempója szerinti érésben jutna el oda, hogy az őt érdeklő dolgokkal tudjon foglalkozni, a saját igényei és szükségletei szerint. Rengeteg tehetséges ember volt csapnivaló tanuló az iskolában pl. Winston Churchill, Einstein.

Ha a jelentős eredményeket elért emberek életrajzát tanulmányozod, az tűnik fel, hogy mindegyikük életében volt egyvalaki, aki feltétel nélkül hitt bennük és bizalomteljes várakozással tekintett rájuk.

5. Állj ki mellette!

A gyerekeknek tudnia kell, hogy mi, a szülei, mindig megvédjük a külvilággal szemben, bármi történik – akkor is, ha nem értünk egyet, azt majd külön elintézzük vele –, tudnia kell, hogy ott állunk mellette és mögötte.” – tanácsolja Vekerdy. Legyen erős és megingathatatlan szövetséged a gyermekeddel! Mindig tartsd szem előtt a következőt: a gyermeked fontosabb annál, mint amit aktuálisan tesz, és a kapcsolatokat is fontosabb annál, mint a gyermeked eredménye vagy aktuális viselkedése. Ne csak a teljesítményén keresztül értékeld, díjazd az erőfeszítéseit, támogasd a céljai megvalósításában!

6. Tanítsd meg, hogy hibázni emberi dolog!

„Tévedni, hibázni jó! Abból tanulsz. Nem úgy van az, hogy tévedhetetlenül születek, jól bemagolok mindent és tökéletes vagyok. Ilyen nincs. Ha valamelyik gyerek hibázik, az jó. Ne csesszük le érte, hanem nyomozzuk ki együtt, hol toltta el! Ezekből lehet megszerezni az ismereteket.” Sajnos ma még mindig bűnnek számít a tökéletlenség. Pedig ezek mind a normális, hétköznapi viselkedésből adódó emberi dolgok. Egyszerűen nem tudjuk minden pillanatban a maximumot nyújtani. Próbálj felnőttként nagyvonalúbban közelíteni ezekhez a jelenségekhez. És mindig figyelj oda a szándéokra is! A gyerek attól még nem rossz magaviseletű – hiába igazolja ezt a tanítónő beírása –, hogy szünetben futkározott a folyosón. Természetesen azért futott, mert alig bírta ki ülve 45 percet, és felszabadult a szünetben.

7. Váltsatok, ha az érdeke azt kívánja!

„Az, hogy a tanító milyen, később egy asztmában, egy gyomorfekélyben is visszaköszönhet. A kutatók több mint 17,000 embert követtek végig gyerekkortól a felnőttkorig. És bebizonyosodott, hogy az, ami az iskolában, és azzal párhuzamosan a családban történik egy gyerekkel, az egész életpályára és a felnőttkori egészségre, testi állapotára kihat. Vagyis mi itthon a gyerekeink testével semmilyen értelemben nem törődünk, és ez nagyon szomorú.” Iskolaválasztáskor a tanár személye legyen az elsődleges, ne az iskola extra szolgáltatásai. Mind a saját szülői, mind a szakmai tapasztalatok azt bizonyítják, hogy szép számmal akadnak remek gyermekközpontú iskolák, nagyszerű tanító nénik. Sajnos a merev szabályrendszerrel működő, elsősorban büntetéssel nevelő, a gyerekeknek nagyon kevés mozgásteret adó intézmények bőségesen termelik a szorongó tanulókat. Az iskolai szorongás nem normális élettani jelenség! Amennyiben egy gyerek tartósan szorong, azzal dolga van a szülőnek, mert a szorongó gyerek sokszor képtelen segíteni saját magának. Nem törődhetsz bele abba, amikor azt hallod: amióta iskolás, állandóan fáj a hasa, izzad a tenyere, felébred

éjszaka, többször sír. Sajnos abszurd a helyzet, mert sokszor a szorongó gyerek viselkedése önkéntelenül kedvez a tanároknak, hiszen ezek a gyerekek csendben ülnek, meg akarnak felelni, nem „rosszalkodnak”, tehát a viselkedésükkel – a tanárok szempontjából – nincs semmi gond. Figyelj oda gyermekedre, vedd észre, ha segítségre van szüksége és ne félj kiállni mellette és ha kell, változtatni!

8. A kamaszkor nem betegség

„A kamaszkor a második születés kora. Német Waldorf-tanárok erre azt mondták, hogy a kamaszra ki kéne írni: „átépítés miatt átmenetileg zárva”. A faggatott kamasz hazudik, ez a leválás része. Az tud jól leválni, akinek megadták az érzelmi biztonságot. A szülőnek pedig ki kell bírni, az egész nem tart soká. 3–8 év, aztán a gyerek visszatér hozzánk, és újra kedves lesz. Amit tehetünk a kamaszért, hogy elviseljük a jelenlétét. Aki pedig jól ült a családjá által nyújtott érzelmi biztonságban, az nem lesz függő. Az lesz függő, aki óriási érzelmi nélkülözéssel érkezik a kamaszkorba, és ezt próbálja pótolni. Az a normális kamaszkor, amikor úgy tűnik, mintha nem lenne normális. Szülőként olyannak kell lenni, mint egy jó trénernek, aki elkapja a tornászt, amikor zuhan. De nem fogja végig a nyújtón. A kamaszt csak kamaszkora előtt lehet „nevelni”, de akkor is inkább az őszinte együttélés a fontos. A szülők számára igazi próbatétel a kamaszkor, hiszen meg kell tanulniuk elengedni a gyermeket, el kell fogadniuk, hogy a mindent kipróbáló időszakában van, s bár igényli a szülők közelségét, ezt nem mutatja ki. Ilyenkor a legtöbb, amit a szülő tehet, hogy elviseli a kamasz jelenlétét, s támogatásáról biztosítja. „Ma a kamaszkor nagyon kitolódott. Az érettségiző fiatalok nem akarnak munkába állni, úgy érzik, hogyha munkahelyük lesz, akkor rájuk kerül egy maszk, beskatulyázzák őket, és többet nem tudnak megszabadulni a kötelékből. Éppen ezért vargabetűket írnak le, két-három egyetemet végeznek el, szüleikkel laknak 25-30 évesen is” – mondja Vekerdy.

9. Légy boldog szülő!

Vekerdy szerint nem csak a gyerek boldogsága fontos. A te elégedettséged épp annyira számít: „Próbáld élvezni a gyerekedet, ez a legfontosabb. A gyerek iszonyatosan fárasztó, kiszívja a vérünket, lerágja a húsunkat, ezért meg kell tőle szabadulni néha. Régen ez nem volt probléma, óriási családok éltek együtt, és mindig volt kire bízni a gyereket. Manapság egy izolált anya próbál két-három gyereket nevelni, ami pokoli fárasztó. Élni kell néha, hogy utána egy jól szívható-rágható anyát kapjanak vissza. Nem számít, hogy mindig rend legyen, jól álljon a függöny, és minden ki legyen vasalva. Nem kell vasalni, hordjanak a férfiak olyan inget, ami nem gyűrődik. Ha mindennek próbálunk megfelelni, abba beledöglünk, és a gyerekeinkkel is ingerültek leszünk. Próbáljunk felelőtlen szülők lenni, akik élvezik az életet és a gyerekekkel való marhászkodást, és akkor jó lesz mindenkinek.”- tanácsolja.

10. Ne hagyj, hogy a tv vagy a kütyük uralják!

Kutatások bizonyítják, hogy a televízió károsan hat a gyerekekre, olyan, mint az agyomosás. Megváltoztatja ugyanis az agy elektromos struktúráit, az éber állapotból az alvásra hasonlító állapot felé tolja, és az agyat külső, visszalapozhatatlan impulzusokkal látja el. Vagyis nem lesznek belőle olyan maradandó belső emlékképei, amelyek az én azonosságát segíthetik. „Tízéves korig sokkal jobb, ha a szülő limitálja a kütyük, így a televízió és számítógép használatát. Éppen azért, hogy a kisgyerekek megtanulják: felhasználói legyenek ezeknek a dolgoknak, ahelyett, hogy ezek a szerkezetek uralkodjanak felettük. Ehhez legjobb a közösen kiválasztott műsor, limitált időben és valamelyik szülővel együtt, hogy ha kérdése van, vagy

megjedd, legyen ott a felnőtt, aki segít és biztonságot jelent. Persze, mesélni még ennél is jobb, a hallott mesével indul ugyanis az olvasóvá nevelés, ami a gyerekek fantáziáját, kreativitását mindennél jobban fejleszti.” – tanácsolja Vekerdy.

Forrás: Vekerdy Tamás: Jól szeretni -Tudod-e, hogy milyen a gyermeked? című könyve